

Прощання з Героєм Небесної Сотні Паращуком Юрієм Григоровичем

У Тальному 23 лютого стояв тихий сонячний день. Біля Свято-Петропавлівського храму збиралися люди, щоб провести в останню путь вбитого героя Київського майдану Юрія Георгійовича Паращука. Серед громади стоїть схвильована жіночка – перша вчителька Юрія. Раз за разом вона витирає з обличчя сльозу.

– Зараз це друга школа, а тоді як вчився Юрко, то була четвертою. Він був спокійним хлопчиком, витриманим, з багатодітної родини. Їх було всього четверо: він і три сестри. Батько у соцстрасі працював, мама – дома. Добре її пам’ятаю, – каже Лідія Каплюченко. – Після закінчення школи Юрко виїхав у Харків. Ми його бачили мало. Але можу сказати, що це була хороша дитина. Ми тут у Тальному постійно підтримували Майдан і вважаємо героєм не лише Юрія, а й усіх загиблих там. Усім їм треба присвоїти звання героя.

Поряд з Лідією Іванівною її подруга. Ця жінка як і багато присутніх біля церкви людей не знала Юрія, проте прийшла вшанувати його пам'ять.

Люди розступаються, даючи дорогу траурній процесії, що йде до церкви. У колоні не лише близькі Юрія Парашука з Тального, а й багато побратимів-харків'ян. Над процесією майорять синьо-жовті прапори. Деякі прапори – просто з київського Майдану.

Труну обережно заносять до храму. Люди йдуть з квітами, запалюють свічки. Священики читають молитви.

Наприкінці святий отець тяжко зітхає і звертається до людей, нагадуючи, що трагедія спіткала не лише тальнівську громаду. У цей час українці прощаються зі своїми героями в багатьох куточках держави.

– Їдучи боротися за правду, невже вони збиралися привезти додому у своєму тілі кулю? Ні! Проте темні сили не спали... Але добро рано чи пізно візьме гору. Добро вже бере гору! Бо наш український народ розумний, миролюбивий і терпеливий. І буде мир на нашій землі. Вочевидь, щоб здобути те, за що ми боремося, потрібна була смерть, щоб хтось став за когось, щоб відійшов з цього життя, аби інший залишився. Тож ми дуже співчуваємо родині загиблого. У ці дні кожен з нас віддавав щось Майдану: гроші, речі, їжу. Юрій віддав найдорожче – життя, – сказав священник. – Сьогодні в родині нашого земляка безкрайне горе. Але подивіться, дорога родино, як Юрій пробудив у всіх тальнівчан любов до своєї землі, до своєї родини. Звісно Юрій навмисне не йшов на смерть. Навмисне робили ті, які вбивали. Але нас дуже болить. І нехай Господь простить його гріхи, а ми пам'ятатимемо його і робитимемо все, щоб увіковічнити пам'ять про нього.

Опісля такою ж процесією труну понесли на місцевий майдан, де відбулося прощання та виступи побратимів і рідних Юрія. Тут таки за ініціативи підприємців родині загиблого передали кошти.

-Ми ветерани війни, що побували в Афганістані, інших гарячих точках, ще могли б зрозуміти якийсь той факт, якби обидві конфліктуючі сторони були озброєними, вели рівномірні бої і гинули. Проте в нашій свідомості не вкладається, коли людей без зброї розстрілюють снайпери. І зараз наші серця переповнені болем, – гірко зазначив тальнівчанин **Олексій Неділько**.

«Свободівці» з Харкова пригадують, як Юрій одним з перших поїхав у Київ на боротьбу. Пізніше вступив до лав «Свободи». Повертався до Харкова та знову від'їжджав на Київ. І нині «свободівці» навіть планують назвати одну з харківських вулиць ім'ям Юрія.

Харків'янин Олег Дебелий пригадав, що хоч і не так довго був знайомий з Юрієм, проте відзначив його порядність і чесність.

– Порядність і чесність – це дорогі подарунки. Їх не варто чекати від дешевих людей. Іще Юрій був правдивим. А правда – це дорога до Бога. І харків'яни і черкащани будуть завжди пам'ятати Юрія Паращука. Це велика людина, яка не думала про себе. Він просто йшов у бій за нас з вами. І став Героєм. І ми на таких прикладах виховуватимемо молодь, – запевнив тальнівчанин **Олег Дебелий**.

Як відомо, київський Майдан поділявся на сотні на зразок козацьких. Керівник однієї з сотен, харків'янин **Сергій Ковтун** пригадує Юрія як надійного побратима.

– Можна сказати що це був мій підлеглий. У Києві він був фактично з початку Майдану. Потім і він від'їжджав, і я, бо самі розумієте, що ротації людей потрібні були для їх відпочинку. Він був спокійним, компанійським. Любив жартувати. Навіть над своїм прізвищем жартував, показуючи два пальці і кажучи: «пара щук». Мовляв, прізвище легко запам'ятати. Але на війні як на війні... Не ми обираємо кулю, а вона нас...

Насамкінець харизматичний директор знищеного Тальнівською райрадою музею історії хліборобства Вадим Мицик запевнив присутніх, що людські життя втрачаються немарно. І такі герої як Юрій згинули за те, щоб Україна мала долю, волю і щастя.

– Хто гине за Україну – це святі люди! І їх кров священна. Вона нас кликатиме до боротьби за волю. Сьогодні вся Україна каже, що патріоти не вмирають. Бо вони стають до лав небесного воїнства українського народу поруч з вояками Київської Русі, з козаками і гетьманами, поруч з борцями на Українську Народну Республіку, поруч з вояками української повстанської армії. І поки їх душі укріплюють нашу любов до рідної нам України, наш народ не здолати...